א א מיי' פ"י מהלכות בכורים הל' א סמג

עשין המג טוש"ע י"ד סי"

שלג וסעיף או: ב ב מיי שם הלי א: ג ג מיי שם הלכה ד

נוש"ע שם סעיף ב:

:ט מעיף טי

ה ה מיי׳ שם הלכה נו

:אי קעיף עם סעיף יג

טוש"ע שם סעיף ג: ז מיי׳ שם הלכה ט

מוש"ע שם סעיף ז: ה ח ט מיי שם הלי י יא

מוש"ע שם סעיף ח:

מטילה הלכה יבו

וופ"מ הלכה זו מוש"מ שם

רמיי

ל) כ"מ. ב) נודיום פ"ג

מ"ג [ב"ב קנ. ועי' היטב מ"ג [ב"ב קנ. ועי' היטב תוס' שם ד"ה מנה ופרס], ג' הערוך בערך (ג' הערוך בערך פרס א' גווזות מנה ופרס חייבות וכו' ועי' במשנה שבמשניות], ד) ב"ק סו. לג: לד:, ה) [עי' חוס' לקמן קלו: ד"ה עד שלבעו], ו) [בכורות יד. כה.], נו [שבועות יא: תמורה לב:], ה) לעיל סט: תמורה י. קדושין ז., ע) [מוספתה פ"י ה"א ע"ש], י) [דברים יח], כ) [לקמן קלו.], ל) רש"ל גריס בדלא עבר ומהר"מ כתב שט"ס הוא ולריך למחקו ועי׳ רש"א, מ) [מכות כג:],

גליון חש"ם

גמ' עד שצבעו. שייכים דברי תוס' לקתן דף קלו ע"ב ד"ה עד שלבעו: תום' ד"ה והא בעי העמרה והערכה. עי׳ מעילה דף טו ע״א מוס׳ ב"ה ואפילו:

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה פטור דקנייה. נ"ב ע"ל בתוס' בד"ה שלבעו דף קלו: (3) ד"ה קדשי בדק וכו" וניתיב ליה ובדעבר וגזז הס"ד: (ג) ד"ה אי הכי וכו' מזבח נמי הס"ד והשאר נמחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

רש"י ד"ה והא קדשה [א וכו׳ ולמה למעוטינהו. כאן הס"ד ואח"כ מה"ד כל הקדוש:

מוסף רש"י

מנה מנה ופרס. כל חחת ואחת משקל מנה ופרס, ליטרא וחצי ליטרא (רשב"ם ב״ב קנ.). לא הספיק ליתנו לו. לראשית הגו לכהן, עד שצבעו פטור. מראשית הגז, דקנייה בשינוי, ואפילו דמים לא , משיט דמים לא משלם, דאין כהן יכול להזמינו בדין, דיכול לומר לאחר אחננו ודחיר לא משלם דלאו גזל גמור צג:). אבל קודם שלבעו מי שחטפו זכה בו (שם סו.). העמדה והערכה. שתעמוד על רגליה ויעריכנה הכהן כדכתיב (ויקרא כז) והעמיד את הבהמה לפני הכהן והעריך יווור ווווח ווור ווווח הכהן יא:). והלא במוקדשים. כלומר בתחילת ההקדש

כ**שמהלישו** (תמורה י.

ראשית הגו. כל הגחז לאנו בין טלאים ובין זקנים ואפילו גחזן מאה פעמים נותן ממנה מחנה לכהן ושיעורא מפרש

כתיבי ועזים לאו גז איקרו כדמפרש

בגמרא [קלו.]: מנה מנה ופרס. כל אחת

מנה וחלי ובליר מהכי לא חשיב גז

שוו פחותה שבגיות: כל שהו.

בגמרא [שם:] מפרש מאי היא: וכמה נותן

נו. בגמרא [שם] מפרש אהיכא קאי:

לואי. שלא נתלבן עדיין כולו:

שלבעו. ישראל זה: פעור. (ה) דקנייה

בשינוי דהוה ליה כמזיק מתנות כהונה

או שאכלן: לבנו ולא לבעו. אין

זה שינוי ואכתי בעיניה הוא: הלוקה

גו לחנו של עובד כוכבים. במחובר:

פטור. דגז לאנך כתיב והאי לאן

לאו דידיה הוא ואצאן דידיה קפיד

קרא ולאו אגיזין דידיה: שחופות.

לא שחור ולא לבן: זה נותן לעלמו.

בגמראי מפרש טעמא: גבו' בקדשי

בדק הבית. דמותרין בגיזה אתא

קרא למעוטינהו מחיובא דראשית

הגו: מדרבנן. תירולה הוח: היכה.

דעבר חדרבנו וגזו חמינה ליחייב

להכי אתא קרא: והא קדשה לה. והיכי

תיסק אדעתין דניחייב למיתב ליה

מידי דהקדש ולמה לי למעוטינהו א].

כל החדוש בבעלי חיים טעון העמדה

והערכה היכא דאקדיש בהמה גופה

והיכי משכחת לה דניחייב דאילטריך

הרא למעוטי והא אחר שנון אינו

יכול להעמיד הגיזה: הניחה למ"ד.

בתמורה (דף לב:): קדשי בדק הבית

לא היו בכלל כו'. אינטריך האי קרא

דלא נימא ניפרוק וניתיב ליה (ב):

הכי גרסינן סלקה דעתך המינה ליגווו

וליסיב ליה. כלומר יגזוז לכתחלה

וליתיב ליה דהא גז לא הקדיש: אי

הכי. דבחוך מגיותה אוקימתה חוך

מגיותה שהוא מותר לגווזה שהגיוה שלו מאי דוחקך לאוקומה בקדשי בדק הבית

אפילו קדשי מזבח נמי (ג) ל ובדעבר

וגוו: ומשני מכחש. הגיוה הניטלת מכחשת הבשר ואסור לגוזזה: אפילו

הכי. דאמר חוץ מגיותה קדשה נמי

גיותה דאיידי דקדושת הגוף חמורה

פשטה בכל המחובר בה אבל קדושת

דמים כגון קדשי בדק הבית מאי דלא

להמן מחמש גיזות שיש בכל אחד מנה ופרס היה נותן משקל וליתיב ונהי דהאי לא תקשי מה מרויח שפודה דמרויח שפודה בשוה חמש סלעים: נוהגין בבקר וכלאן. דכתיב (דברים יח) אם שור אם שה: ובמועט. אפילו לא שחט אלא אחת: אלא ברחלים. דגו לאנך

ראשית הגז נוהג בארץ ובחו"ל יבפני הבית ושלא בפני הבית יבחולין אבל לא במוקדשים חומר בזרוע ולחיים ובקבה מראשית הגז שהזרוע והלחיים והקבה נוהגין בבקר ובצאן במרובה ובמועט יוראשית הגז אינו נוהג אלא ברחלות ואינו נוהג אלא במרובה וכמה הוא מרובה ב"ש אומרים שתי רחלות שנאמר יחיה איש עגלת בקר ושתי צאן וב"ה אומרים 10 | חמש שנאמר] בחמש צאן עשויות רבי דומא בן הרכינם אומר יחמש רחלות יגווזות מנה מנה ופרם חייבות בראשית הגז וחכ"א חמש רחלות גוזזות כל שהן וכמה נותנין לו המשקל חמש סלעים ביהודה שהן

לית ליה דרשה דרבי מני בר פטיש

ראשית הגו: ליפרוק וליתיב ליה. מימה אמאן קאי אי אמאן

לפדותו ובעלים שהקדישו נמי אמאי מיחייבי ואי אכהן לא הול"ל לפרוק

דעבר וגוו אטו קנסא הוא דקנים ליה משום דעבר וגוו

פרוטה אפילו שוה מנה דמחוללי

יהא בעי העמרה והערכה. וא״ת °ן בעי העמרה

בגיזה דהויא כמקדיש עלים ואבנים

וי"ל כיון שהיה מתחלה מחובר

בבהמה שהיא בת העמדה והערכה

לריך העמדה והערכה וא"ת ולימא

כשהעמיד והעריך ואחר כך עבר

וגזו ופדה ויש לומר דבשעת פדייה

:בעינן העמדה והערכה

אית ליה שפיר הך דרשא אבל רבא

מני בר פטיש דלעיל

במקדיש גיוה עצמה.

מה שייך העמדה והערכה

דפטר מקדיש בהמה חוץ מגיותה תורה אור השלם וכחישתה מדבעי בסמוך ואלא לאנך ו. והיה היות ההוא יחיה למאי אמא: ש עגְלַת בָּקָר וּשְׁתֵּי ורבנו ישעיהו ז כא צאן: 2. ותמהר אביגיל ותקח יַיִן וְחָמֵשׁ צֹאן עֲשׁוּיֹת וַחָמֵשׁ סִאִים קָלִי וּמֵאַה ְּנְשָׁבֵּים טְּאָרֵם אֶלְּ רְבֵּלִּים וַתְּשֶׁם עַל הַחֲמֹרִים:

שמואל א כה יח וראשית גז ויצהרה צאנך תתן לו:

דברים יח ד דברים יח ד 4. כָּל הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יִוְלֵד בּבְקֶרְךְ וּבְצֹאנְךְ הַזְּבְר תַּקְדִּישׁ לַיִּיְ אֱלֹהֶיךְ לֹא תַעֲבֹד בִּבְכֹר שׁוֹרֶךְ וְלֹא תגו בכור צאנף:

שימה מקובצת

והא בעי העמדה [ħ] והא בעי העמדה והערכה. נ"ב עי' תוס' :ע"א: בווות ין כו כ **כ]** ורבנן ראשית ד הפסיק הענין. נ״ב י ראשית הגז :תוס׳ מנחות דף סז ע״א

עשר סלעים בגליל מלובן ולא צואי כדי לעשות ממנו בגד קמן שנאמר יתתן לו שיהא בו כדי מתנה יולא הספיק ליתנו לו ∞עד שצבעו פטור לבנו ולא צבעו חייב יהלוקח גז צאנו של עובד כוכבים פטור מראשית הגז הלוקח גז צאנו של חבירו אם שייר המוכר חייב לא שייר הלוקח חייב "היו לו שני מינים שחופות ולבנות מכר לו שחופות אבל לא לבנות זכרים אבל לא נקבות זה נותן לעצמו וזה נותן לעצמו: גם' במוקדשין מאי מעמא לא אמר קרא יצאנך ולא צאן הקדש מעמא דכתב רחמנא צאנך הא לאו הכי הוה אמינא קדשים חייבים בראשית הגז הא לאו בני גיזה נינהו דכתיב יולא תגוז בכור צאנך אי בקדשי מזבח הכי נמי הכא במאי עסקינן בקדשי בדק הבית יוהאמר ר"א יקדשי בדק הבית אסורים בגיזה ועבודה מדרבנן סלקא דעתך אמינא הואיל ומדאורייתא בני גיזה נינהו היכא דגזו ליה ליתיב ליה והא קדיש לה סד"א לפרוק וליתיב ליה וֹהָאָ בעי העמדה והערכה הניחא למאן ראמר ״קדשי בדק הבית לא היו בכלל העמדה והערכה אלא למ"ר היו מאי איכא למימר אמר ר' מני בר פמיש משום ר' ינאי הכא במקדיש בהמתו לבדק הבית חוץ מגיזותיה סד"א ליגזוז וליתיב ליה אמר קרא צאגך ולא צאן של הקדש אי הכי קדשי מזבח נמי כחשי קדשי בדק הבית נמי כחשי דאמר חוץ מגיזה וכחישה קדשי מזבח נמי דאמר חוץ מגיזה וכחישה אפ"ה פשטה קרושה בכולה ומנא תימרא ∞דאמר ר' יוסי והלא במוקדשין האומר רגלה של זו עולה כולה עולה ואפי' לר"מ דאמר אין כולה עולה הני מילי דאקריש דבר שאין הנשמה תלויה בו אבל הקריש דבר שהנשמה תלויה בו קדשה רבא אמר במקדיש גיזה עצמה סד"א ליגזוז וליפרוק וליתיב ליה אמר קרא יגז צאנך תתן לו מי שאין מחוםר אלא גזיזה ונתינה יצא זה שמחוםר גזיזה פרייה ונתינה אלא צאנך למאי אתא לכדתניא ∞כהמת השותפים חייב בראשית הגז ור' אלעאי פוטר מ"ט דר' אלעאי אמר קרא צאנך ולא של שותפות ורבגן למעומי שותפות עובד כוכבים ור' אלעאי שותפות עובד כוכבים מנא ליה נפקא ליה מרישא דקרא יראשית דגגך ולא שותפות עובד כוכבים יו ורבגן ראשית (הגז) הפסיק הענין ור' אלעאי וי"ו הדר ערביה

אקדיש לא אקדיש: והלא במוקדשים. כלומר בתחלת הקדש האומר רגלה של זו עולה כולה עולה אף בתמורה כשיאמר רגלה של זו תמורה תהא כולה תמורה ופליג אדרבי מאיר דאמר אין ממירין באברין ולא אברין בשלמין ובפרק בהמה המקשה [לעיל סט.] היא מפורשת: ואפילו לר"מ דאמר אין רולה עולה. בפרק בהמה המקשה [שם:] מייתי לה בגמרא אבל במקדיש דבר שהנשמה תלויה בו מוקמינן בחמורה [יא:] דמודי ר"מ דקדשה כולה : **רבא אמר.** לא תטרח לאוקומי מתניתין במקדים חוץ מגיזה וכחישתה אלא במקדים גיזה לבדה וטעמא דמתניתין לאו מגז לאנך יליף דהכא לאנך הוא אלא מדסמך נחינה לגיזה: סלקא דעסך אמינא ליפרוק וליסיב. קא משמע לן דאמר קרא גז תתן מי שאינו מחוסר אלא גיזה ונתינה והכא משום העמדה והערכה ליכא דכי כתיבא העמדה במקדיש בהמה עלמה כתיבא: השסא דאסים להכי לא גרסינן: אלא לאנך. דמשמע מיעוטא למאי אתא למעוטי שותפות עובד כוכבים לרבנו או שותפות ישראל לרבי אלעאי: ולא של שוספות. דרוש הכי נאנך המיוחד לך: למעוטי שוחפות דעובד כוכבים. אבל דישראל מיוחד לך קרינא ביה הואיל ושניהם בני חיוב וכל ישראל קרוים בלשון יחיד[®]: **ראשית הפסיק הענין.** מדלא כתבינהו בחד ראשית ש"מ לא איתקוש הילכך איצטריך לפרושי בה מיעוטא לשותפות עובד כוכבים: